

Chương 30

Lữ giận dữ bẻ gãy chiếc bút chì đang cầm trên tay. Đã mấy ngày hôm nay Miriam không nói với chàng một tiếng nào. Nàng nhìn chàng lạnh nhạt như người không quen biết, ăn riêng và đi sang phòng khác ngủ. Như Lữ không còn hiện hữu trên cõi đời này. Và như thế nàng không muốn bị quấy rầy vì sự có mặt của chàng. Lữ bắt đầu khó chịu vì thái độ của Miriam nhưng chàng cố giữ vẻ làm ngơ. Căn nhà nhỏ thành ngột ngạt với bầu không khí nặng như chì. Lữ biết tình trạng không thể kéo dài và Miriam cũng thế. Đêm hôm trước, Lữ cố tình không về nhà và gần sáng chàng mới mở cửa bước vào. Miriam ngồi đợi chàng ngoài phòng khách. Khuôn mặt nàng buồn thảm như hôm đưa đám ma Don Lavitz. Lữ nhìn nàng thương hại. Tình yêu khi không còn nữa thì lương đến thế sao?

Miriam nhìn chàng một lúc và nàng cúi đầu nói nhẹ như cơn gió thoảng:

- Em muốn chúng ta làm giấy tờ ly dị!

Dù đã đoán trước Lữ cũng hơi sững sốt. Chàng nghĩ Miriam sẽ khóc lóc, chửi rủa, đay nghiến chàng thay vì phản ứng nhẹ nhàng nhưng quyết liệt này. Lữ gạt đầu:

- Em đã suy nghĩ kỹ chưa?

Miriam vẫn không ngừng lên. Nàng nói, rất nhanh:

- Rồi!

Lữ ngồi xuống ghế và rút điều thuốc châm lửa hút. Từ

khi làm đám cưới với Miriam Lữ chưa bao giờ hút thuốc lá trong nhà vì Miriam ghét mùi khói thuốc. Nhưng hôm nay khác. Mọi sự đã bắt đầu đổi khác. Miriam nhìn làn khói thuốc bay lên và nàng hiểu điều đó. Mắt nàng chột nhòa. Vì khói thuốc hay vì hành động của Lữ. Có lẽ cả hai. Miriam nói, giọng nàng bắt đầu nghẹn ngào:

- Em đã nói chuyện với luật sư Leibovitz. Ông ta sẽ lo thủ tục giấy tờ. Ông ta nói nếu anh có luật sư riêng của anh ông ta sẽ nói chuyện với người đó.

Lữ trầm ngâm không nói. Miriam đã suy nghĩ chín chắn từ nhiều ngày, không phải cơn nóng giận nhất thời vì chuyện Lữ đi cả đêm không về. Chàng đã nghĩ Miriam sẽ đòi ly dị chàng và chàng cũng mong muốn Miriam nói ra điều đó. Nhưng nguyên cớ nào gần đây nhất đã thúc đẩy Miriam quyết định ngay. Lữ đã nhiều lần đi cả đêm không về. Chàng cũng không còn tìm cách che dấu mùi nước hoa của Uyên tẩm đầy ngào ngạt trên quần áo chàng. Miriam đã biết chàng ngoại tình từ bao lâu nay, nhưng nàng vẫn không nói. Điều gì đã làm cho nước trong ly đầy phải trào ra? Lữ tò mò và chàng tìm cách khơi ra cho bằng được.

- Tại sao em nghĩ anh sẽ bằng lòng ly dị?

Miriam nhìn chàng. Một vẻ ngạc nhiên pha lẫn bắt đầu của giận dữ:

- Anh có thể nói được câu đó à? Anh dồn em vào chân tường để em làm theo ý anh, anh còn muốn gì nữa?

Giọng nàng trở thành gay gắt. Lữ biết nàng sẽ nói ra chuyện nào đã bắt nàng phải đi đến quyết định ly dị. Chàng giả vờ như không hiểu để cơn giận của Miriam tăng cao:

- Em nói gì quá đáng như thế? Anh có làm gì đâu mà em nói nặng lời như vậy?

Miriam không giữ bình tĩnh nổi nữa. Những điều nàng nhủ thầm sẽ phải làm gì trước khi Lữ về chột tan biến. Nàng nói, run lên vì giận dữ:

- Có phải chính anh là người gửi hình này đến phải không?

Miriam ném một sấp hình vào mặt Lữ. Những tấm hình chụp Lữ và Uyên ôm nhau trước cửa khách sạn Holiday Inn. Miriam đã suy nghĩ mấy ngày về ai là người gửi những hình đó đến. Và nàng đi đến kết luận chính Lữ đã cho người chụp và gửi hình đến cho nàng xem! Một cách nói trắng trợn cho nàng biết! Để nàng phải đòi xin ly dị! Nàng suy đoán Lữ không muốn là người mở miệng trước về việc ly dị. Và có cách nào hơn là cho Miriam biết sự thật để nàng tự xử!

Lữ nhạt vài tấm hình lên xem và chàng chột sôi máu. Một kẻ nào đó đã tìm cách phá chàng. Chuyện ly dị với Miriam là chuyện không sớm thì muộn sẽ xảy đến. Nhưng nếu có bàn tay khác nhúng

Chương 30

vào xếp đặt để hại chàng là chuyện khác. Lữ phải tìm ra thủ phạm cho bằng được. Kê muốn hại chàng sẽ phải trả giá đắt cho sự hỗn xược này. Và chàng sẽ tìm ra kẻ thù trong bóng tối để trừ khử ngay. Lữ đánh hơi thấy nguy hiểm kề cận và chàng thấy mình phải đề phòng nhiều hơn nữa.

Lữ nhìn Miriam. Khuôn mặt nàng đỏ bừng vì giận dữ. Đôi lông mày đen và dày của nàng nhíu lại. Lữ vẫn thích đàn bà có cặp lông mày dày và đậm, dấu hiệu của dục tình sung mãn, và chàng chợt có cảm giác sai lầm. Lỡ là Miriam để dồn nàng đến mức đòi xin ly dị có lẽ không phải là điều khôn ngoan. Tệ hại hơn nữa lại có bàn tay khác nhúng vào. Lữ lắc đầu cho chính mình và cũng để trả lời Miriam:

- Không! Anh không biết ai chụp và gửi hình này!

Chàng nói tiếp như sợ chính mình, hay Miriam, sẽ đổi ý:

- Em muốn ly dị cũng được! Anh sẽ cho người nói chuyện với Leibovitz để lo chuyện giấy tờ.

Miriam bật lên khóc thành tiếng. Lữ nhìn nàng ngoẹo đầu sang một bên để tránh cho Lữ thấy những giọt nước mắt đang chảy dài trên má và chàng phân vân. Tình yêu đổ vỡ buồn phiền đến thế sao? Nhưng việc gì phải xảy ra cũng sẽ đến và mọi sự đều có một kết thúc nào đó. Chàng tặc lưỡi và bỏ đi lên gác thay quần áo.

Lữ vừa có cảm giác nặng nề vừa mang trạng thái nhẹ nhõm. Như một người mang hai nhân cách khác nhau. Chàng thương hại Miriam đang gục đầu ngồi khóc một mình dưới phòng khách và cảm thấy mình quá là kẻ khốn nạn. Chàng đã dùng Miriam như cơ hội cho sự thăng tiến, cho việc làm giàu. Mặc dù tài sản của Miriam là của riêng nàng và chàng đã không phải động đến hay làm hao hụt nhưng Lữ cũng phải nhờ đó mới có chỗ để vay tiền nhà băng làm ăn và bốc lên được.

Nàng yêu chàng thật tình và chính điều đó đã làm cho Lữ mang mặc cảm tội lỗi và phiền hà. Lữ không hề có cảm xúc nào để chàng có thể gọi là tình yêu. Đối với Miriam hay với cả Uyên đi chăng nữa, chàng chỉ thấy sự kích thích và thèm muốn dục tình, thể thôi. Và khi những mối lạ đã đi qua chỉ để lại sự nhàm chán, tại sao còn phải nấn ná thêm lâu hơn nữa. Miriam đã đến trong cuộc đời chàng như một giai đoạn, như một thứ trái cấm của người đàn bà da trắng, đẹp, kêu gọi nhưng đã hưởng no đủ và chỉ còn lại sự quen thuộc.

Nàng đã cho chàng những bước tiến đầu tiên trong xã hội của đời sống bên này, một xã hội lấy sự thành công về vật chất là điều tối thượng. Và chàng đã

đi qua quãng đời đó, tại sao còn phải dùng dằng và ân hận về sự đổ vỡ của tình yêu một người đàn bà, đặt không đúng chỗ và không đúng người!

Lữ vào phòng tắm, đầu óc nặng như chì. Những giọt nước nóng chảy xuống đầu cổ làm chàng cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút. Tại sao người ta phải khổ sở về tình yêu nhiều đến thế, như Miriam đang ngồi trong bóng tối một mình dưới kia. Tình yêu có nghĩa gì đâu, ngoài một chút rung động của hai người cùng bị hấp dẫn về thể xác, hoặc cùng sở thích nào đó. Lữ chỉ hiểu về tình yêu như vậy và chàng vẫn cười thầm những kẻ khóc lóc, buồn sâu đau khổ về mối tình tan vỡ.

Lữ không bao giờ hiểu và chàng cũng chẳng muốn tìm hiểu. Những kẻ yếu đuối về tinh thần. Lữ kết luận và chàng nghĩ rằng mình đúng. Cuộc đời luôn luôn chia đôi hai loại người, mạnh và yếu, những kẻ thành công và những người thất bại, kẻ đàn áp và những kẻ bị thiệt thòi. Tình yêu có lẽ là một đặc tính riêng biệt dành cho loại thứ hai, không có chỗ đứng cho những kẻ như chàng. Tại sao chàng còn tiếp tục băn khoăn về sự đau khổ của Miriam chi nữa cho nhọc lòng làm gì?